
ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Το τελευταίο τρίμηνο υποχρεωθήκαμε «να μείνουμε» στο σπίτι μας για πολύ χρόνο. Πώς βλέπουμε λοιπόν το σπίτι μας; Πώς πιστεύετε ότι πρέπει να το «βλέπουμε»;

Το σπίτι μας κατά τη γνώμη μου πρέπει να το βλέπουμε σαν ένα κρησφύγετο που, εκτός από ασφάλεια, μας προσφέρει ελευθερία κινήσεων και χαλάρωση. Σε αυτούς τους μήνες μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε το σπίτι μας καλύτερα και σε αντίθεση με αυτούς που το μίσησαν και το αντιμετώπισαν σαν φυλακή πρέπει να το αγαπήσουμε. Μία δυνατότητα που είχαμε ήταν να εκμεταλλευτούμε τον ελεύθερο χρόνο που μας προσφερόταν ώστε να διαμορφώσουμε το σπίτι μας για να το νιώσουμε ακόμα περισσότερο «δικό μας». Να μετακινήσουμε τα έπιπλα, να βάψουμε τους τοίχους, να αλλάξουμε την διακόσμηση και τόσα άλλα πράγματα που στην καθημερινότητα πριν την καραντίνα αγνοούσαμε γιατί δεν είχαμε χρόνο ή κουράγιο να τα κάνουμε. Έτσι το σπίτι μας θα πάψει να είναι ιδιοκτησία μας και θα μετατραπεί σε κομμάτι του εαυτού μας.

ΚΟΥΡΟΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Λόγου αυτού του ιού υποχρεωθήκαμε να μείνουμε όλοι στο σπίτι γεγονός που προκάλεσε αρκετές εντάσεις στον χώρο της οικογένειας. Τα δικά μου συναισθήματα που μου δημιούργησαν σε όλο αυτό το διάστημα ήτανε ανάμικτα. Αρχικά ένιωσα θλίψη, θυμό, εκνευρισμό και άγχος για όλα αυτά που γίνονται ακόμη και σήμερα καθώς είναι κάτι ασυνήθιστο για όλους μας. Από την άλλη πλευρά είχα περισσότερο χρόνο να διαβάσω λογοτεχνικά βιβλία αλλά και να μελετήσω τα μαθήματα του σχολείου και να κάνω τη γυμναστική μου. Μέσα από όλο αυτή τη περίοδο έβλεπα το σπίτι μου αρκετά

ωραία, καθώς ένιωθα μια ασφάλεια αλλά και μπορούσα να κάνω αρκετές δουλειές καθώς είχα περισσότερο χρόνο από πριν. Θεωρώ πως το σπίτι είναι αρκετά σημαντικό για όλους μας ειδικά για άτομα τα οποία ζουν μόνα τους χωρίς καμία συντροφιά καθώς νιώθουνε μια ασφάλεια και μια ζεστασιά.

ΜΑΛΛΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ

Την περίοδο αυτή ήμουν από τους ανθρώπους που προσπαθούσαν να το δω αισιόδοξα, όσο αισιόδοξα μπορούσα να το δω. Ήξερα και ξέρω ότι πεθαίνει κόσμος, άνθρωποι χάνουν τους δικούς τους ανθρώπους χωρίς να τους πουν αντίο. Για αυτόν τον λόγο προσπαθούσα εγώ και η οικογένεια μου να φοράμε σωστά την μάσκα μας να πλένουμε τακτικά τα χέρια μας και όλα τα μέτρα προστασίας έτσι ώστε να μην κολλήσουν οι παππούδες, οι γιαγιάδες και γενικά όλες οι ευπαθείς ομάδες.

Είμαι παιδί, φυσικά θέλω να παίζω, να δω τους φίλους μου, να περάσω χρόνο με τον παππού μου και τις γιαγιάδες μου, τις Κυριακές που δεν δουλεύει ο μπαμπάς μου να πηγαίνουμε στο Ναύπλιο για καφέ, εγώ να παίρνω την καθιερωμένη λεμονάδα, η αδερφή μου μια σοκολάτα και οι γονείς μου καφέδες και πριν φύγουμε μια βόλτα στα στενά σοκάκια με παγωτό ή κάτι γλυκό.

Τα σκέφτομαι όλα αυτά και αισθάνομαι περίεργα που κάτι που θεωρούσα δεδομένο να μην είναι τελικά.

Αλλά το μοναδικό, καλό ήταν ότι πλέον μπορούσα να ζωγραφίσω και να διακοσμήσω το δωμάτιο μου, να ζωγραφίσω κάποια έπιπλα που δεν ήταν τόσο όμορφα και να βλέπω περισσότερο την αδερφή μου γιατί πηγαίνει τρίτη λυκείου και διαβάζει συνεχώς. Βέβαια τώρα έχω αλλάξει τόσο πολύ που σχεδόν δεν αναγνωρίζω το δωμάτιο μου.

Τέλος μη κοροϊδευόμαστε, μου αρέσει να πηγαίνω στο σχολείο, να ακούω στους καθηγητές μου χωρίς προβλήματα, αλλά και δεν στεναχωρήθηκα που δε ξυπνούσα πολύ νωρίς ή που δε ντυνόμουν και φορούσα τα ζεστά μου ρουχαλάκια. Οπότε πρέπει να σκεφτόμαστε ΜΟΝΟ τα καλά ας είναι πάρα πολύ λίγα. Πρέπει να κρατάμε μόνο τα καλά πράγματα στη ζωή μας και όχι τα αρνητικά.

ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ

Κατά το διάστημα της καραντίνας μου δημιουργήθηκαν πολλά συναισθήματα, με κύριο την πεσμένη ψυχολογία. Αυτό το συναίσθημα προήλθε από το ότι είχα λίγη επικοινωνία με τους φίλους μου, σε σχέση με το σχολείο και επειδή ένιωθα πως ζω σε έναν κόσμο που δεν ξέρω. Δεν είχα ούτε την ελεύθερη βούληση που είχα πριν, ούτε και την ελευθερία κινήσεων. Ένιωθα ότι ζω σε μια φυλακή με μόνο τρόπο διαφυγής την συνέπεια των άλλων με το θέμα του κωροναϊού και τον ίδιο τον χρόνο! Το σπίτι πρέπει να το βλέπουμε ως τον χώρο που μπορούμε να ξεκουραστούμε, να ξεχαστούμε και να ηρεμήσουμε.. Μα αυτή η κατάσταση εγκλωβισμού για τόσο καιρό, μας έχει κάνει το σπίτι ως ένα ανιαρό μέρος που απλά καθόμαστε και κάνουμε τις υποχρεώσεις που έχουμε κάθε μέρα.

ΒΕΝΙΕΡΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Το τελευταίο τρίμηνο , αναγκαστήκαμε να μείνουμε όλοι κλεισμένοι στα σπίτια μας εξαιτίας του κορονοϊού. Κατά την διάρκεια της καραντίνας, μου δημιουργήθηκαν πολλά συναισθήματα. Κάποια από αυτά είναι περισσότερα άγχος. Άγχος για το αν θα μας επηρεάζει για πολύ καιρό αυτή η νόσος, για τα σχολεία και για τα φροντιστήρια, για τα μαθήματα, γενικά για πάρα πολλά πράγματα. Πίεση όχι μόνο με τα σχολικά αλλά και με τα εξωσχολικά μαθήματα, όπου έπρεπε από νωρίς το πρωί έως το βράδυ να βρισκόμαστε

μπροστά στον υπολογιστή με διάφορα προβλήματα . Θλίψη, που δεν μπορούσαμε να δούμε τα αγαπημένα μας πρόσωπα και τους φίλους μας. Υπήρξε όμως και ελπίδα μέσα σε αυτό το κακό όνειρο που ζούσαμε και εξακολουθούμε να βρισκόμαστε, και σκεφτόμουν πως ίσως βγούμε καλύτεροι, δυνατοί, να εκτιμάμε τα ήδη υπάρχοντα που έχουμε και επίσης μάθαμε περισσότερα πράγματα γύρω από την τεχνολογία. Πιστεύω πως το σπίτι μας είναι το καταφύγιό μας σε αυτή την δύσκολη εποχή που διανύουμε.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ

Τους τελευταίους 3 μήνες, όλοι μας αναγκαστήκαμε να απομονωθούμε και να κλειστούμε στα σπίτια μας. Σε άλλους μπορεί να άρεσε η απομόνωση, άλλοι μπορεί να μην τους ένοιαζε και άλλοι να το απεχθάνονται. Εγώ, δεν ήμουν ούτε ζέστη, ούτε κρύο. Δεν με ενοχλούσε τόσο όσο περίμενα, αλλά μου ήταν πάρα πολύ δύσκολη η συμμετοχή και η παρακολούθηση των ηλεκτρονικών μαθημάτων. Πιστεύω πως το σπίτι πρέπει να το βλέπουμε ως μια απόδραση από τον έξω κόσμο, ως ένα καταφύγιο μακριά από τους άλλους, όπου το μόνο που έχει σημασία είμαστε εμείς. Πρέπει να το βλέπουμε σαν ένα μέρος που μόνο εμείς υπάρχουμε, και πως πρέπει να νοιαζόμαστε μόνο για εμάς και να συγκεντρωνόμαστε στα δικά μας προβλήματα και στις δικές μας ανάγκες.

ΖΕΡΒΑΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Μελετήστε το παρακάτω άρθρο. Βρείτε ένα επιχειρήμα του συγγραφέα στα υπέρ ή κατά της πολυκατοικίας/ μονοκατοικίας και γράψτε την αντίθετη άποψη.

<https://spaceers.com/monokatoikia-vs-diamerisma/>

Ο συγγραφέας στο άρθρο του, παρουσιάζει ως ένα σημαντικό πλεονέκτημα της ζωής σε διαμέρισμα μιας πολυκατοικίας την συντροφικότητα που αναπτύσσεται μεταξύ των ενοίκων. Κατά τη γνώμη μου στις μέρες μας, αυτό το αίσθημα της συντροφικότητας δεν μπορεί πάντα να επιτευχθεί. Οι σχέσεις των ενοίκων των πολυκατοικιών είναι συχνά απρόσωπες και επιφανειακές. Κυρίως στις μεγαλουπόλεις υπάρχουν πολυκατοικίες με δεκάδες διαμερίσματα, οπότε είναι φυσιολογικό να μην γνωρίζονται όλοι μεταξύ τους και να είναι πολύ δύσκολο να δημιουργηθούν στενές σχέσεις. Σε τέτοιες μεγάλες πολυκατοικίες, διαμένουν πολλοί άνθρωποι με διαφορετικές νοοτροπίες (θρησκεία, ήθη, έθιμα), συνήθειες, ασχολίες, απόψεις και ιδέες, οι οποίες πολλές φορές επηρεάζουν ή ενοχλούν τους υπόλοιπους ενοίκους. Τέλος, η άγνοια των ανθρώπων στο ποιοι μένουν στα άλλα διαμερίσματα και στο ποιες είναι οι βλέψεις τους για εκείνους, τους προκαλεί φόβο, γι' αυτό και είναι αρκετά επιφυλακτικοί και τυπικοί μαζί τους.

ΚΟΥΡΟΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ

Σύμφωνα με το άρθρο, ένα από τα κυριότερα πλεονεκτήματα του να μένεις σε μια μονοκατοικία είναι η ηρεμία και η ησυχία που σου προσφέρει. Ωστόσο, πιστεύω ότι παρά την γαλήνη που μπορείς να νιώσεις, η μονοκατοικία δεν είναι μια από τις καλύτερες επιλογές. Όπως λέει και ο Αριστοτέλης, ο άνθρωπος είναι από την φύση του ένα κοινωνικό ον, οπότε, αφού έχει ανάγκη να

κοινωνικοποιηθεί, είναι προτιμότερο να μείνει σε ένα διαμέρισμα παρά σε μια μονοκατοικία. Στην πολυκατοικία, ο άνθρωπος μπορεί να ακούσει και να επικοινωνήσει με τους γείτονες του. Κάθε πρωί ενώ φεύγει για την δουλειά του, καθώς και σε όλη την διάρκεια της ημέρας, σίγουρα θα έρθει σε επαφή με κάποιον που μένει στην πολυκατοικία. Τέλος, στις πολυκατοικίες γίνονται συχνά συνελεύσεις όπου όλοι πρέπει να συνεργαστούν μεταξύ τους για να λύσουν τυχόν προβλήματα.

ΜΟΥΖΑΚΗ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

Ένα από τα βασικά επιχειρήματα του συγγραφέα είναι πως μια μονοκατοικία εξασφαλίζει στον άνθρωπο περισσότερη ησυχία και συγκέντρωση από μια πολυκατοικία. Θα συμφωνήσω στο γεγονός ότι για έναν άνθρωπο που αναζητά την ησυχία, την προστασία της προσωπικής ζωής, την ιδιωτικότητα αλλά και μια άνεση στο πώς θα συμπεριφερθεί στην καθημερινότητά του, μια μονοκατοικία είναι η κατάλληλη επιλογή.

Παρόλα αυτά υπάρχουν και άνθρωποι που δεν θεωρούν την ησυχία ότι πιο ιδανικό. Τους αρέσει να ζουν πολύ κοντά με άλλους ανθρώπους, να ανταλλάσσουν επισκέψεις, να συμμετέχουν και να βοηθούν στα προβλήματά τους, να ακούν τους θορύβους της διπλανής πόρτας. Επιπλέον κάποιοι προτιμούν την πολυκοσμία, την κίνηση στους δρόμους και την φασαρία διότι διαφορετικά η ζωή τους, τους φαίνεται ανιαρή και μονότονη. Αποκτά νόημα ή ζωή τους όταν κάνουν μία βόλτα στους πολυσύχναστους πεζόδρομους της πόλης, ή όταν παρατηρούν την κίνηση στα μαγαζιά, ή σχολιάζοντας τα γεγονότα της διπλανής πόρτας.

Εξάλλου αν θέλει κάποιος να βρει ησυχία και να συγκεντρωθεί, για διάβασμα φερ' ειπείν, μπορεί να καταφύγει σε μια δημοτική βιβλιοθήκη ή σε τόσους άλλους κατάλληλους χώρους που διαθέτει μια πόλη. Από την άλλη μεριά σήμερα υπάρχουν τα μέσα για μια τέλεια ηχομόνωση στο διαμέρισμά του για όποιον αναζητά λίγη ησυχία παραπάνω.

ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ

Σύμφωνα με το παραπάνω άρθρο ο συγγραφέας υποστηρίζει ότι σε μία πολυκατοικία ο ένοικος καλλιεργεί στενές σχέσεις με τους υπόλοιπους κατοίκους, με αποτέλεσμα η συμβίωσή τους, να τους προσφέρει μεγαλύτερη αίσθηση ασφάλειας. Όμως, κατά την άποψή μου πιστεύω, πως αυτό δεν ισχύει σε όλες τις περιπτώσεις. Σε μεγαλουπόλεις, όπως η Αθήνα, είναι δύσκολο να συναντήσεις τέτοιου είδους συμβίωση ανάμεσα στους ενοίκους της πολυκατοικίας. Πολλές φορές ακόμη, οι άνθρωποι εκεί δεν γνωρίζουν ούτε το άτομο που κατοικεί στο διπλανό διαμέρισμα, με αποτέλεσμα να πέφτουν θύματα από επίδοξους ληστές, οι οποίοι παριστάνουν, έναν από τους ενοίκους της πολυκατοικίας. Επιπλέον, παίρνοντας υπόψη το παραπάνω γεγονός, όταν υπάρξει κάποια στιγμή έκτακτης ανάγκης όπου χρειάζεσαι βοήθεια, δεν θα μπορείς να απευθυνθείς σε κάποιο άτομο, καθώς δεν τους έχεις συναντήσει ποτέ. Όλα αυτά τα παραπάνω μειονεκτήματα σου προκαλούν μεγάλα ποσοστά ανασφάλειας και άγχους για τον λόγο ότι υπάρχει έλλειψη επικοινωνίας ανάμεσα στους ενοίκους.

ΠΑΠΑΣΑΡΑΝΤΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΑ

Ένα σημαντικό πλεονέκτημα των πολυκατοικιών είναι η συντροφικότητα. Όμως αυτό το πλεονέκτημα μπορεί να μετατρέψει σε μειονέκτημα. Υπάρχουν περιπτώσεις όπου η συντροφικότητα μπορεί να γίνει μία πολύ ενοχλητική παρουσία. Κάποιοι άνθρωποι για παράδειγμα μπορεί να φωνάζουν, να ενοχλούν και γενικά να κάνουν φασαρία το οποίο οδηγεί σε μία άσχημη διαμονή και ακόμα χειρότερες εμπειρίες.

ΤΣΙΒΙΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ